

2047

WATERLINIE

Een serie in achttien delen

CEFR B1

Nederlands (Standaardnederlands) · Klimaatfictie / Drama

Woordenlijst: Nederlands → Engels

Over deze serie

Het jaar is 2047. De zeespiegel is 68 centimeter hoger dan in 2000. De dijken in Nederland zijn op de meeste plaatsen versterkt, maar niet overal. Op een dinsdag in september breekt er een dijk door bij Dordrecht. Sander Vos zit op dat moment in Berlijn voor zijn werk. Zijn vrouw Mara en hun twee kinderen, Lotte en Tim, zijn thuis. Dit is het verhaal van hoe een gezin probeert bij elkaar te komen in een land dat langzaam onder water verdwijnt.

About this series

The year is 2047. Sea levels are 68 centimetres higher than in 2000. The dykes in the Netherlands have been reinforced in most places, but not everywhere. On a Tuesday in September, a dyke breaks near Dordrecht. Sander Vos is in Berlin at the time for work. His wife Mara and their two children, Lotte and Tim, are at home. This is the story of a family trying to find each other in a country that is slowly disappearing under water.

Hoe gebruik je deze serie?

- De verhalen zijn **doorlopend verbonden**. Lees ze op volgorde — het plot bouwt op.
- De serie heeft **drie fases** met verschillende perspectieven: Fase 1 (Sander, verhalen 1–4), Fase 2 (Mara, Lotte, Tim, verhalen 5–9), Fase 3 (Sander + gezin, verhalen 10–18).
- Elk verhaal heeft een **woordenlijst** (NL → EN) met 11 woorden en een voorbeeldzin.
- Elk verhaal heeft **6 begripsvragen**. Het **antwoordblad** staat achterin.
- Het niveau is CEFR B1. De taal is Standaardnederlands met realistische dialogen.
- Elk verhaal sluit af met een **grammatica- en themanotitie** voor de docent (cursief).

Inhoudsopgave

FASE 1 — DE MAN OP REIS

1.	Het bericht — <i>The Message</i>	Sander
2.	Berlijn–Amsterdam — <i>Berlin–Amsterdam</i>	Sander
3.	De grens — <i>The Checkpoint</i>	Sander
4.	Signaal — <i>Signal</i>	Sander

FASE 2 — DE MOEDER EN DE KINDEREN

5.	Het water — <i>The Water</i>	Mara
6.	De zolder — <i>The Attic</i>	Lotte
7.	De boot — <i>The Boat</i>	Tim
8.	Gorinchem — <i>Gorinchem</i>	Mara
9.	De tweede inslag — <i>The Second Strike</i>	Mara

FASE 3 — DE WEG TERUG

10.	De tweede inslag — <i>The Second Strike</i>	Sander
11.	Arnhem — <i>Arnhem</i>	Sander
12.	Het transport — <i>The Transport</i>	Sander
13.	De terugkeer — <i>The Return</i>	Sander
14.	Het plan — <i>The Plan</i>	Sander & Mara
15.	Lotte schrijft — <i>Lotte Writes</i>	Lotte
16.	Tim thuis — <i>Tim at Home</i>	Tim
17.	De aannemer — <i>The Contractor</i>	Sander
18.	Nieuwe vloeren — <i>New Floors</i>	Het gezin

Het bericht

The Message

Perspectief: Sander

Nederlands (Standaardnederlands) · CEFR B1 · Klimaatfictie / Drama · ~1468 woorden

De vergadering begon om twee uur 's middags.

Sander Vos zat aan de lange tafel in het conferentiegebouw in Berlijn. Om hem heen zaten mensen die hij kende van eerdere projecten: Klaus, de Duitse projectleider, groot en methodisch. Ingrid van het financiële team. Een vrouw van een Belgisch ingenieursbureau wiens naam hij steeds vergat en nooit durfde te vragen. Ze waren hier voor een groot waterbeheersproject: een nieuw sluizensysteem voor de kust van Noord-Duitsland. Drie jaar werk, tientallen miljoenen euro's. Vandaag bespraken ze de technische specificaties van fase twee.

Sander luisterde maar dacht tegelijk aan andere dingen. Hij was al vier dagen in Berlijn. Vrijdag zou hij teruggaan naar Dordrecht. Hij miste het gewone — het geluid van Tim die 's ochtends de trap af holde, Mara die altijd te laat koffie zette, Lotte die aan de keukentafel zat met haar neus in een boek.

Zijn telefoon lag op de tafel, op stil. Hij zag hem trillen.

Een nieuwsbericht. Hij keek er vluchtig naar. DIJKDOORBRAAK BIJ DORDRECHT. EVACU—

Hij pakte zijn telefoon.

Het bericht was van NOS: dijkdoorbraak in het zuiden van Dordrecht, ten gevolge van extreme regenval en opwaartse druk van het rivierwater. Evacuatiebevel voor zes wijken. Hulpdiensten ter plaatse.

Sander stond op.

"Excuseer me," zei hij. Hij liep naar de gang. Zijn handen trilden licht terwijl hij Mara's nummer belde.

Het belsignaal ging zes keer over. Dan voicemail.

Hij belde opnieuw. Voicemail.

Hij stuurde een bericht: BEL ME DIRECT. HOOR JE OVER DORDRECHT. ALLES GOED?

Terug in de vergaderruimte keek Klaus hem aan. "Alles in orde?"

"Ik weet het niet," zei Sander. "Er is een dijkdoorbraak in Dordrecht. Mijn gezin woont daar."

De ruimte werd stil. De Belgische vrouw legde haar pen neer.

"Je moet gaan," zei Klaus.

"Ik wacht even tot ik haar heb gesproken."

Maar hij kon niet wachten. Hij belde Lotte. Geen antwoord. Hij belde Tim's school — automatisch antwoord, het systeem stond vol. Hij zocht op zijn telefoon naar beelden van de doorbraak. Er waren al video's op sociale media: bruin water dat door een straat stroomde, een auto die langzaam werd meegenomen, mensen op balkons die wuifden naar reddingsboten.

Zijn maag draaide om.

"Sander." Klaus stond in de deuropening van de vergaderruimte. "Ga. We regelen dit."

Sander pakte zijn laptop en zijn jasje. Hij bedankte Klaus, greep zijn koffer uit de hotelkamer — vijf minuten, hij gooide alles erin — en liep naar de taxistandplaats bij de ingang van het hotel.

In de taxi belde hij opnieuw. Mara. Lotte. Tim's school. Het nummer van de burens. Niemand nam op.

Hij opende de NOS-app. Het bericht was bijgewerkt: evacuatiebevel nu voor negen wijken. Legerboten ter plaatse. Geen gewonden gemeld.

Geen gewonden. Dat was iets.

De taxi stopte bij het vliegveld. Sander betaalde te snel, rende bijna, dwong zichzelf te lopen. Bij de vertrekhal zocht hij vluchten naar Amsterdam of Rotterdam.

Amsterdam, 17:45. Nog drie uur. Maar toen hij de vlucht wilde boeken: volzet.

Rotterdam, 18:10. Volzet.

Eindhoven, 19:30. Nog één stoel. Hij boekte hem. Te duur, dat kon hem niet schelen.

Daarna liep hij naar de gate voor zijn vlucht. Hij had nog tweeënhalp uur. Hij ging zitten op een plastic stoel bij de incheckbalie en hield zijn telefoon vast. Zijn duim bleef hangen bij Mara's naam.

Hij belde nog een keer.

Voicemail.

Hij legde zijn telefoon op zijn knie en keek naar het vliegveld — de vliegtuigen die kwamen en gingen, de mensen die rustig liepen met koffers en koffiebekers, het gewone leven dat hier, in Berlijn, gewoon doorging.

In Dordrecht stroomde het water door de straten.

Hij wist niet of ze thuis waren. Lotte had school op dinsdagochtend. Tim ook. Mara gaf les op haar eigen school. Ze konden overal zijn op het moment dat het water begon te stijgen.

Hij stuurde een tweede bericht: IK KOM NAAR HUIS. Vlieg vanavond naar Eindhoven. Bel me als je kan. Ik hou van jullie.

Dan wachtte hij.

Om kwart voor vijf ging zijn telefoon. Niet Mara — zijn moeder in Zeeland.

"Sander, hoor je het nieuws over Dordrecht?"

"Ik hoor het. Ik ben op het vliegveld in Berlijn. Ik heb Mara nog niet kunnen bereiken."

"Mijn God." Een korte stilte. "Wil je dat ik—"

"Er is niets wat je nu kunt doen, mam. Ik bel je zodra ik iets weet."

Hij hing op. De gate opende. Hij liep mee met de rij mensen die het vliegtuig in gingen — zakenmensen, toeristen, een gezin met twee kleine kinderen. Niemand leek iets te weten. Of ze wisten het en ze deden alsof dat niet zo was.

Het vliegtuig steeg op om 17:48 uur.

Hij keek uit het raampje. Berlijn verdween onder hem — de tv-toren, de rivier, de rechte straten die uitliepen in buitenwijken. Daarna wolken. Daarna niets meer te zien.

Hij dacht aan de vergadering van vanmiddag. Klaus had hem weggestuurd zonder vragen te stellen. Dat was vriendelijk, maar ook een beetje surrealistisch — je was net bezig met een presentatie over waterbeheersing, en dan ga je weg omdat je eigen land onder water loopt. Er was iets bitter aan de ironie van dat, maar hij was te moe om er lang bij stil te staan.

Een stewardess bracht drankjes. Hij vroeg om water.

Naast hem zat een vrouw van in de vijftig met een laptop. Ze typte snel, stopte, keek uit het raampje, typte verder. Gewone werkdag voor haar. Sander keek naar zijn eigen handen en besepte dat hij ze de hele tijd in zijn schoot had gehad, vingers ineengeslagen, de manier waarop je bidt als je niet gelooft maar het toch probeert.

Hij opende zijn telefoon. Geen verbinding boven de wolken, maar hij kon zijn eerder opgeslagen berichten lezen. Hij had een screenshot gemaakt van het nieuwsbericht van de NOS. Hij las het opnieuw, alsof hij er nieuwe informatie in zou vinden die hij de eerste keer had gemist.

Er stond niets nieuws in.

Hij dacht aan Mara. Ze was de meest praktische persoon die hij kende — een eigenschap die hem soms irriteerde en hem nu troostte. Als er water op straat stond, zou Mara direct weten wat te doen. Ze had er eens over gepraat, na een zware storm een paar jaar geleden: we moeten een noodplan hebben. Sander had gezegd: we wonen in Dordrecht, we zijn gewend aan water. Ze had hem aangekeken met een uitdrukking die zei: dat is precies het probleem.

Ze had gelijk gehad.

Hij dacht aan Tim. Tim sliep als een blok — eenmaal in zijn bed was hij onbereikbaar tot de ochtend. Als het alarm was gegaan terwijl Tim sliep, had Mara hem wakker moeten maken en hij zou suf en verward zijn geweest. Tim was niet goed in plotselinge veranderingen. Hij had tijd nodig om zich aan te passen.

Maar dat wist Mara ook. Ze kende Tim beter dan wie ook.

Hij dacht aan Lotte. Lotte was het type kind — het type mens — dat in een crisis groter werd in plaats van kleiner. Niet zonder angst, maar met angst die ze omzette in actie. Dat had Sander altijd in haar gezien, al van jongs af aan. Op haar zesde had ze een keer haar broertje gered van verdrinking in een vijver in het park. Ze was niet in paniek geraakt, had Tim aan zijn arm gegrepen en hem uit het water getrokken en was daarna gewoon doorgelopen naar de speeltuin. Alsof het niets bijzonders was.

De stewardess bracht zijn water. Hij dronk het op in één keer.

Hij sloot zijn ogen en probeerde iets te doen aan de spanning in zijn schouders. Dat lukte niet. Hij deed zijn ogen weer open.

In zijn agenda stond dat hij vrijdag de terugvlucht had geboekt. Dat was al achterhaald. Er was geen terugvlucht meer — er was alleen aankomst, zo snel mogelijk.

Hij dacht aan de route. Eindhoven — dat was tachtig kilometer van Dordrecht via de A16. Maar de A16 was misschien afgesloten. Hij zou moeten improviseren. Hij kende de wegen in de regio redelijk goed van het woon-werkverkeer van vroeger, toen hij nog elke dag reed. De N3, de N214, de dijkwegen langs de rivier. Smallere wegen, langzamer, maar misschien opengebleven.

Hij opende de kaart-app en bekeek de routes offline. Hij had ze voor de landing al moeten downloaden, maar het was te laat nu — geen verbinding meer. Hij probeerde het toch, maar niets laadde.

Naast hem tikte de vrouw met de laptop. Ergens achter hem hilde een baby.

Het vliegtuig vloog door de wolken.

Ergens onder hem lag Nederland. Ergens daarin waren zijn mensen.

Hij zou er zijn. Zo snel als hij kon.

Sander keek naar de lucht buiten het raampje. Ergens ver onder hem lag Nederland. Ergens daarin waren Mara, Lotte en Tim.

Hij sloot zijn ogen en probeerde te bedenken wat hij moest doen als hij landde.

Woordenlijst

Nederlands	Engels	In het verhaal
dijkdoorbraak	<i>dyke breach</i>	Hij las het bericht: DIJKDOORBRAAK BIJ DORDRECHT.
evacuatiebevel	<i>evacuation order</i>	Het evacuatiebevel gold voor zes wijken.
specificaties	<i>specifications</i>	Ze bespraken de technische specificaties van fase twee.
vluchtig	<i>briefly / hastily</i>	Hij keek er vluchtig naar terwijl de vergadering doorging.
opwaartse druk	<i>upward pressure</i>	De doorbraak was door extreme regen en opwaartse druk.

reddingsboten	<i>rescue boats</i>	Mensen op balkons wuifden naar de reddingsboten.
ter plaatse	<i>on site / on location</i>	Hulpdiensten waren ter plaatse.
volzet	<i>fully booked / full</i>	De vlucht naar Amsterdam was volzet.
gate	<i>gate (airport)</i>	Hij liep naar de gate voor zijn vlucht.
incheckbalie	<i>check-in desk</i>	Hij zat op een plastic stoel bij de incheckbalie.
zodra	<i>as soon as</i>	Ik bel je zodra ik iets weet.

Begripsvragen

1. Waar is Sander op het moment van de dijkdoorbraak en waarom?
2. Hoe hoort Sander het nieuws en wat doet hij als eerste?
3. Waarom kan Sander niet eerder vertrekken dan de avond?
4. Wat zegt het NOS-bericht dat Sander een beetje geruststelt?
5. Welk gevoel heeft Sander als hij in de vertrekhal wacht?
6. Wat stuurt Sander naar Mara voordat hij instapt?

Voor de docent/leerder: Verhaal 1 opent de serie vanuit Sandersvorige het perspectief. Taalkundig accent: nieuwsberichten als teksttype, bijzinnen met 'zodra' en 'terwijl', het gebruik van de onvoltooid verleden tijd voor lopende handelingen.